

РЕШЕНИЕ

№ 1144

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Георги Бозуков

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **13303** по описа за **2019** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Г. С. М., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк][жилищен адрес] чрез адв. В. Я.-САК срещу Решение № 174138 от 23.07.2019 г., постановено по НАХД № 5257/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105 състав, с което е отхвърлена жалбата на Г. С. М. против Заповед за задържане на лице № 637/21.03.2019 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ – СДВР. С заповедта на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) “задържане за срок до 24 часа“.

Касаторът иска отмяна на съдебното решение и отмяна на заповедта за задържане. Счита, че първоинстанционният съд е постановил решението в нарушение на процесуалния и материалния закон. Моли съда процесното решение да бъде отменено. В съдебно заседание, касаторът се явява лично и чрез упълномощен представител като оспорват в цялост решението. Твърди се, че делото не е изяснено от фактическа страна.

Ответникът по касационната жалба – Х. Т., полицейски орган при 06 РУ-СДВР, чрез юрк. К. оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура представя заключение за

неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима - подадена е от надлежна страна по чл.210, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл.211, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Административен съд София – град при извършената касационна проверка по чл.218 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН установи следното:

Със заповед за задържане на лице рег. № 637 от 21.03.2019 г., издадена от Х. Т.-полицейски орган при 06 РУП - СДВР, на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР на Г. С. М. е наложена ПАМ „Задържане за срок до 24 часа“ в помещение за временно задържане на 06 РПУ – СДВР.

Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено „във връзка с ДП № ЗМ 523/2019г. по описа на 06 РУ-СДВР за извършено престъпление по чл. 195 ал.1 от НК, както и че задържането на лицето е извършено в 13,00 часа на 21.03.2019 г. и освободено в 10,30 часа на 22.03.2019 г.

Жалбоподателят е подписал оспорваната заповед и му е връчено копие от нея. Ведно с посочената заповед, М. е попълнил декларация (приложение № 1 към чл. 15, ал. 2) на 21.03.2019 г. в която е посочил, че е запознат с правата си при задържането, както и че желае адвокатска защита по негов избор и за негова сметка, има здравословни проблеми; не желае медицински преглед от лекар по негов избор и за негова сметка; желае медицински преглед от лекар; желае да се уведоми член семейството му; уведомен е за правото на свиждания, да получава колети и храна, както и че няма нужда от специална хранителна диета.

Към административната преписка е представен протокол за личен обиск на жалбоподателя, в който са описани личните му вещи като в последствие са върнати при освобождаването на лицето.

Представени са с административната преписка документи, като протокол за доброволно предаване на вещи, призовка, амбулаторни листа, направления, епикризи, фиш за спешна медицинска помощ от 22.03.2019г., квитанция за платена ДТ, удостоверение за Х. Т., протокол, формуляр за изготвяне на длъжностна характеристика и протокол за запознаване на служителите с длъжностна характеристика, копие от книга за задържани лица, копие от материалите по ДП № ЗМК 523/2019г. по описа на 06 РУ-СДВР, пр.пр. 3763/2019г. по описа на СРП – писмо по чл.212 ал.3 от НПК, протокол за оглед на местопроизшествие, протоколи за разпит на свидетели К., Д., М., обяснение от М., протокол за претърсване и изземване, определение № 74324 т 25.03.2019г. по реда на чл. 161 ал. 1 и ал.1 от НПК, протоколи за уведомяване на пострадали лица.

За да отхвърли жалбата, съдът от правна страна е изложил подробни съображения, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и при спазване на материалноправните и административно-производствените правила.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни. Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл.57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл.74, ал.2 от ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на

административно-производствените правила и материалния закон.

Неоснователно е възражението на касатора, че не е дадено описание на фактите и обстоятелствата, при които задържаният е извършил някакво престъпление, за да се стигне до неговото задържане. Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде процесната заповед за задържане, като е допустимо мотивите, т.е. фактическите основания, да се съдържат и в друг документ, неразделна част от административната преписка, който предхожда издаването на акта /Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК/. В случая е посочено, че задържането е във връзка с ДП № ЗМ 523/2019г. по описа на 06 РУ-СДВР за извършено престъпление по чл. 195 ал.1 от НК.

Задържането на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за срок от 24 часа е принудителна административна мярка, за прилагането на която е необходимо да са налице достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило престъпление. За прилагането на мярката не е необходимо да са събрани категорични доказателства, установяващи участието на лицето в извършено престъпление. Задържането като принудителна административна мярка се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност, като целта на мярката не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. В случая установената фактическа обстановка очертава достатъчно данни за съпричастност на Г. М. към извършено престъпление, което е основание за прилагането на ПАМ по смисъла на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, като не е необходимо тези данни да са пълни или категорично да уличават М. в извършването на престъпление.

С оглед здравословните проблеми на жалбоподателя, не е установено състоянието му да е налагало хоспитализиране в болнично заведение, или да е имало нехуманно и несъответно отношение спрямо него по време на задържането му. Наложенията принудителна административна мярка не е създала по-големи ограничения на правата на лицето от предвидените в закона с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията. Принудителната административна мярка има превантивен и преустановителен ефект, прилага се независимо от това дали престъплението е установено по несъмнен начин, поради което действията на оторизираните органи по разследването на извършеното престъпление нямат отношение към нейната законосъобразност. Заповедта не противоречи и на целите на закона за защита на обществения интерес чрез незабавна намеса при наличните конкретни данни за извършено престъпление.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременното претендиране от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК и чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.144, вр. чл.228 от АПК, чл.37, ал.1 от Закона за правна помощ и чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ, следва да му бъдат присъдени направените разноски за сумата от 100 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за защита, осъществена от юрисконсулт по административно дело.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, предл. първо от АПК, СЪДЪТ,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 174138 от 23.07.2019 г., постановено по НАХД № 5257/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 105 състав.

ОСЪЖДА Г. С. М., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата 100,00 лева, разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.